

2. postna nedelja C

*Ta je moj ljubljeni Sin,
nad katerim imam veselje,
njega poslušajte. (Mt 17,5)*

Prvo berilo

1 Mojzes 15,5-12.17-18

Tiste dni je Bog popêljal Abrama na plano in mu rekel: "Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti!" Potem mu je rekel: "Tako bo s tvojim potomstvom." Veroval je Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost. Rekel mu je: "Jaz sem Gospod, ki sem te izpeljal iz Ura Kaldejcev, da bi ti dal to deželo v posest." Abraham je rekel: "Gospod Bog, po čem bom spoznal, da jo dobim v posest?" Pa mu je rekel: "Vzêmi zame triletno telico, triletno kozo, triletnega kozla, grlico in mladega goloba!" Vzel je torej zanj vse te živali, jih razpolôvil in položil vsako polovico nasproti drugi, le ptic ni razpolôvil. Ptice roparice so se spuščale na trupla, Abram pa jih je odganjal. Ko se je sonce nagibalo k zatônu, je Abrama obšel trden spanec in glej, polastila se ga je groza in gost mrak je padel nanj. Sonce je zašlo in legel je mrak. In glej, lonec za ogenj, iz katerega se je kadilo, in plameneča bakla sta se premikala med kosi živali. Tisti dan je Gospod sklenil z Abramom zavezo in rekel: "Tvojemu potomstvu dajem to deželo od Egiptovske reke do vélike reke, reke Évfrata."

Drugo berilo

Filipljanom 3,20 – 4,1

Bratje in sestre, naša domovina je v nebesih, od koder tudi pričakujemo odrešenika, Gospoda Jezusa Kristusa. Ta bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo narédil podobno telesu svojega veličastva. Zato, moji ljubi in tako zaželeni bratje in sestre, moje veselje in moj venec, stojte trdno v Gospodu, kakor sem vam rekel ljubi.

Tisti čas je Jezus vzел s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro mólit. Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spreménil in njegova oblačila so belo sijala. In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija. Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem odhódu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu. Petra in druga dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli njegovo veličastvo in oba moža, ki sta stala ob njem. In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: "Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega." Ni namreč vedel, kaj govórí. Medtem ko je to govóril, pa se je narédil oblak in jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obšla groza. Iz oblaka se je zaslišal glas: "Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!" In ko se je ta glas zaslišal, je bil Jezus sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur povedali, kaj so videli.

V razmislek

Prvobitno človeško témo, o kateri govorimo v današnjih berilih, bi lahko naslovili z "Nebesa in zemlja". Vsak človek se počuti razpetega med nebese in zemljo. Vsi poznamo hrepenenje po sreči, smislu in izpolnitvi, hkrati pa tudi vedno znova ugotavljamo, da občutimo zemeljsko pomanjkanje, stisko, neuspeh, zmote, bolezen in smrt in ne nazadnje tudi grešnost ter stanje odtujenosti od Boga.

Povezanost med nebese in zemljo – od samega začetka prvobitno človeško hrepenenje. Navkljub že vsem doživetim razočaranjem Abraham še vedno verjame v možnost te povezanosti. V tem upanju razširi Bog njegovo obzorje (zvezdnato nebo) in mu obljubi prihodnost (potomstvo) ter domovino (deželó). Bog da v potrditev svoje obljube znamenje za Abrahamovo zaupanje.

*Povezava med nebese in zemljo – je najbolj nazorno izražena v prispodobí križa. Križ je naš most med nebese in zemljo. Brez križa ni prave krščanske vere. Če ne sprejmemo križa kot križa **in** znamenja odrešenja pomeni, da smo ostali ujeti v posvetnem. Vera v nebeško domovino, kot je opisana v drugem berilu, ne pomeni bega iz resničnosti v navidezni svet, temveč je ravno zaradi sprejemanja te resničnosti vse do zadnje in najbridkejše posledice varnost v negotovosti našega zemeljskega bivanja.*

Povezanost med nebese in zemljo – trenutek, v katerem se zabriše razlika med nebese in zemljo. V Jezusovi preobrazbi doživijo učenci že nekaj Njegove Božje veličastnosti. Hkrati pa doživijo, da na zemlji preobrazba nikoli ne more obstajati dlje časa. Kakor oni, tudi mi želimo obdržati lepo in posebno in se zadržati ob impresivnih in prijetnih dogodkih. In si raje zatiskamo oči pred vsakodnevnimi težavami. Vendar se nam ni potrebno oklepiti razodetja Božje bližine. K slavni strani vstajenja neizogibno spada tudi temno dogajanje pasijona. Postni čas nam ponuja možnost, da ponovno močneje usmerimo našo pozornost na odnos med nami in Bogom. Ker se nam Bog v Jezusu približa po krajši poti, so nebese resničnost, ki svetijo že v naše zemeljsko življenje in lahko preobrazijo našo stisko in brezupnost. Naša vera v Križanega in Vstalega nam kaže pot, ki nas – ne brez trpljenja, vendar preko trpljenja – vodi k naši popolnosti pri Bogu.

2. postna nedelja C

*Ta je moj ljubljeni Sin,
nad katerim imam veselje,
njega poslušajte. (Mt 17,5)*

Prvo berilo

1 Mojzes 15,5-12.17-18

Tiste dni je Bog popêljal Abrama na plano in mu rekel: "Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti!" Potem mu je rekel: "Tako bo s tvojim potomstvom." Veroval je Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost. Rekel mu je: "Jaz sem Gospod, ki sem te izpeljal iz Ura Kaldejcev, da bi ti dal to deželó v posest." Abraham je rekel: "Gospod Bog, po čem bom spoznal, da jo dobim v posest?" Pa mu je rekel: "Vzêmi zame triletno telico, triletno kozo, triletnega kozla, grlico in mladega goloba!" Vzel je torej zanj vse te živali, jih razpolôvil in položil vsako polovico nasproti drugi, le ptic ni razpolôvil. Ptice roparice so se spuščale na trupla, Abram pa jih je odganjal. Ko se je sonce nagibalo k zatônu, je Abrama obšel trden spanec in glej, polastila se ga je groza in gost mrak je padel nanj. Sonce je zašlo in legel je mrak. In glej, lonec za ogenj, iz katerega se je kadilo, in plameneča bakla sta se premikala med kosi živali. Tisti dan je Gospod sklenil z Abramom zavezo in rekel: "Tvojemu potomstvu dajem to deželó od Egiptovske reke do vélike reke, reke Évfrata."

Drugo berilo

Filipljanom 3,17 – 4,1

Vsi skupaj me začnite posnemati, bratje in sestre, in ozirajte se po tistih, ki živijo po zgledu, kakršnega imate v nas. Mnogi namreč živijo – večkrat sem vam jih že omenil, zdaj pa jih omenjam jokaje – kot sovražniki Kristusovega križa. Njihov konec je pogubljenje, njihov bog je trebuh, njihova slava je v njihovi sramoti, premišljujejo zemeljske stvari. Naša domovina pa je v nebesih, od koder tudi pričakujemo odrešenika, Gospoda Jezusa Kristusa. Ta bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo narédil podobno telesu svojega veličastva. Zato, moji ljubi in tako zaželeni bratje in sestre, moje veselje in moj venec, stojte trdno v Gospodu, kakor sem vam rekel ljubi.

Tisti čas je Jezus vzел s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro mólit. Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spreménil in njegova oblačila so belo sijala. In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija. Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem odhódu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu. Petra in druga dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli njegovo veličastvo in oba moža, ki sta stala ob njem. In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: "Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega." Ni namreč vedel, kaj govórí. Medtem ko je to govóril, pa se je narédil oblak in jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obšla groza. Iz oblaka se je zaslišal glas: "Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!" In ko se je ta glas zaslišal, je bil Jezus sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur povedali, kaj so videli.

V razmislek

Prvobitno človeško témo, o kateri govorimo v današnjih berilih, bi lahko naslovili z "Nebesa in zemlja". Vsak človek se počuti razpetega med nebese in zemljo. Vsi poznamo hrepenenje po sreči, smislu in izpolnitvi, hkrati pa tudi vedno znova ugotavljamo, da občutimo zemeljsko pomanjkanje, stisko, neuspeh, zmote, bolezen in smrt in ne nazadnje tudi grešnost ter stanje odtujenosti od Boga.

Povezanost med nebese in zemljo – od samega začetka prvobitno človeško hrepenenje. Navkljub že vsem doživetim razočaranjem Abraham še vedno verjame v možnost te povezanosti. V tem upanju razširi Bog njegovo obzorje (zvezdnato nebo) in mu obljubi prihodnost (potomstvo) ter domovino (deželó). Bog da v potrditev svoje obljube znamenje za Abrahamovo zaupanje.

*Povezava med nebese in zemljo – je najbolj nazorno izražena v prispodobí križa. Križ je naš most med nebese in zemljo. Brez križa ni prave krščanske vere. Če ne sprejmemo križa kot križa **in** znamenja odrešenja pomeni, da smo ostali ujeti v posvetnem. Vera v nebeško domovino, kot je opisana v drugem berilu, ne pomeni bega iz resničnosti v navidezni svet, temveč je ravno zaradi sprejemanja te resničnosti vse do zadnje in najbridkejše posledice varnost v negotovosti našega zemeljskega bivanja.*

Povezanost med nebese in zemljo – trenutek, v katerem se zabriše razlika med nebese in zemljo. V Jezusovi preobrazbi doživijo učenci že nekaj Njegove Božje veličastnosti. Hkrati pa doživijo, da na zemlji preobrazba nikoli ne more obstajati dlje časa. Kakor oni, tudi mi želimo obdržati lepo in posebno in se zadržati ob impresivnih in prijetnih dogodkih. In si raje zatiskamo oči pred vsakodnevnimi težavami. Vendar se nam ni potrebno oklepati razodetja Božje bližine. K slavni strani vstajenja neizogibno spada tudi temno dogajanje pasijona. Postni čas nam ponuja možnost, da ponovno močneje usmerimo našo pozornost na odnos med nami in Bogom. Ker se nam Bog v Jezusu približa po krajši poti, so nebesa resničnost, ki svetijo že v naše zemeljsko življenje in lahko preobrazijo našo stisko in brezupnost. Naša vera v Križanega in Vstalega nam kaže pot, ki nas – ne brez trpljenja, vendar preko trpljenja – vodi k naši popolnosti pri Bogu.